

Arrest

nr. 220 463 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 180 056 van 22 december 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers in het district His-e Awal Behsud in de provincie Wardak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het arrest wordt onder meer vastgesteld en geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij door een Hazara-commandant verdacht worden van spionage en samenwerking met de Kuchi's en om die reden gedwongen gerekruteerd en mishandeld zou zijn geweest.

Verzoeker volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 193 917 van 19 oktober 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede volgend verzoek steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor commandant A.P. (en diens militie).

Ter ondersteuning van zijn tweede volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een klachtbrief van zijn vader bij de gouverneur d.d. 3 november 2016 met vertaling naar het Frans, een certificaat van verzorging van zijn vader gedateerd op 21 juni 2017 inclusief vertaling naar het Frans, een certificaat van verzorging van zijn vader opgesteld door een dokter gedateerd op 6 augustus 2017 inclusief vertaling naar het Frans, een uitnodiging voor een vergadering op 6 juni 2017 door de 'Weerstandsbeweging' inclusief vertaling naar het Frans en een pagina met hyperlinks die verwijzen naar video's over de algemene situatie in uw land.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de klachtbrief van zijn vader, betoogt verzoeker als volgt: "Op het document staat dat de vader van de verzoeker in het verleden reeds een klacht heeft ingediend bij vertegenwoordigers van de dorpen en dat hij zijn klacht van 3 november 2016 herhaalt door te verzoeken om registratie bij de gouverneur, hetgeen op 13 november 2016 is gebeurd. De data op het document zijn dus logisch. Dit komt tot uiting in het feit dat het document door de vertegenwoordigers van het dorp naar de gouverneur wordt gestuurd (naar aanleiding van de klacht van de vader bij de vertegenwoordigers)."

De Raad stelt vast dat verzoeker echter niet verder komt dan gekunstelde verklaringen waarmee hij de pertinente vaststelling dat het feit dat de klachtbrief gedateerd is op 3 november 2016 terwijl erin vermeldt wordt dat de klacht door de gouverneur geregistreerd werd op 13 november 2016, anachronistisch is. Dit document ontbeert dan ook elke bewijswaarde. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de bevinding van de commissaris-generaal dat hij dit document van 13 november 2016 nu pas weet voor te leggen terwijl verzoeker tijdens zijn eerste volgend verzoek wel in staat was een brief neer te leggen van zijn dorpshoofd dat van latere datum was, namelijk van 16 november 2016.

Wat betreft de certificaten van verzorging en de uitnodiging voor vergadering, beperkt verzoeker zich tot het volharden van de bewijswaarde ervan, zonder evenwel concreet in te gaan op de dienaangaande vaststellingen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, wijst de Raad er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal hem had moeten confronteren met de redenen waarom hij van mening is dat de door hem bijgebrachte documenten niet overtuigend zijn, merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de Behsud-districten in de provincie Maidan Wardak actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op verouderde informatie en er zich nieuwe incidenten hebben voorgedaan sinds december 2017.

Verzoeker haalt een aantal persartikels aan gedateerd van juni en september 2018. Tevens werpt verzoeker op dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft of hij veilig kan reizen naar zijn oorspronkelijk woongebied in de provincie Maidan Wardak vanuit de luchthaven van Kaboel. Verzoeker stelt dat de wegen tussen Kabul en Maidan Wardak zeer onveilig zijn, zeker voor Hazara. Om zijn betoog te staven verwijst hij naar het EASO rapport van april 2017.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet als nieuwe elementen aanmerkt, niet enkel de elementen die de aanvrager van internationale bescherming zelf voorlegt, maar ook nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn. Deze bepaling houdt in dat het Commissariaat-generaal desgevallend zelf zal moeten onderzoeken of er nieuwe elementen aanwezig zijn. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin verduidelijkt wordt dat "De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de vreemdeling worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd." (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23).

De commissaris-generaal dient derhalve zelf te onderzoeken of de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst ondertussen dermate is gewijzigd dat een nood aan internationale bescherming zich alsnog opdringt.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij onderzocht heeft of verzoeker veilig vanuit Kabul naar zijn dorp van herkomst kan reizen. Het administratief dossier bevat ook geen informatie die toelaat na te gaan of verzoeker op een veilige manier, desnoods via een alternatieve route, zijn dorp van herkomst in Afghanistan kan bereiken.

Bovendien stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal zich voor wat de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, met name de Behsud-districten in de provincie Wardak, betreft, gebaseerd heeft op EASO rapporten van december 2017. Deze bevatten echter geen beschrijving van de huidige stand van het conflict in Afghanistan. Het is voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoeker.

5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting van 5 april 2019 wijst de Raad er op dat in de beschikking van 21 februari 2019 wordt gesteld dat een bepaald aspect in de bestreden beslissing niet werd onderzocht en dat hij meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij een aanvullende nota (die zij verzoek om gehoord te worden noemt) heeft ingediend waarin zij tegemoet lijkt te komen aan de vaststelling in de beschikking.

4.1.1. Aan verzoekende partij wordt uitdrukkelijk gevraagd of zij wenst te repliceren op de aanvullende nota met nieuwe informatie van de verwerende partij. Verzoekende partij verwijst naar haar 'bijkomende nota' (lees: aanvullende nota) en licht toe dat uit het medisch/psychologisch attest blijkt dat zij zwaar getraumatiseerd is en dat deze trauma's te maken hebben met wat zij heeft meegemaakt. Verzoekende partij vervolgt dat hoewel de psycholoog de exacte feiten niet kan bevestigen, hij wel de psychologische pijn in verband met traumatische gebeurtenissen kan identificeren. Zij vervolgt dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar Hazara-etnie en stelt vast dat de update die de verwerende partij indient, dateert van het jaar 2014. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Aan verzoekende partij wordt nogmaals gevraagd of zij de aanvullende nota van de verwerende partij heeft gekregen en wat zij wenst op te merken over de aanvullende nota. Verzoekende partij stelt dat de update van de verwerende partij niet actueel is aangezien de informatie dateert van 2014.

4.1.2. Verwerende partij verwijst naar de 'aanvullende nota' en de rapporten van 2018 en de update van de analyse van de veiligheidstoestand in de provincie Wardak. Zij licht (in haar 'aanvullende nota') het volgende toe: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het Commissariaat- generaal rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO "Country Guidance note: Afghanistan" van mei 2018.*

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van *_ground engagements_*, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van *_insurgents_* in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *_collateral damage_* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient *_in casu_* de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 83 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2. Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat zij niet veilig kan reizen vanuit Kabul naar haar dorp van herkomst in het district His-e Awal Behsud van de provincie Wardak, antwoordt verweerder dat verzoekende partij vanuit Kabul wel degelijk over een veilige reisweg naar haar regio van herkomst beschikt, in casu via de veilige districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie Parwan) (zie kaarten in bijlage 1). Verweerder stelt bovendien vast dat het district His-e Awal Behsud, (provincie Wardak) ook beschikbaar is via de luchthaven van Mazar-i Sharif (provincie Balkh), de veilige districten Marmul en Charkent (provincie Balkh) en provincies Samangan en Bamyān (zie kaarten in bijlage 1). Uit informatie toegevoegd aan onderhavige verweernota blijkt dat er vanuit de luchthaven van Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken, onder meer met bestemming Mazar-i Sharif (zie bijlage 2). Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat uit de beschikbare informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincies Kabul, Parwan, Balkh, Samangan en Bamyān (zie referenties in bijlagen 3 tot en met 7) niet blijkt dat zich in de districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie Parwan), noch in de provincies Balkh, Samangan en Bamyān een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet voordoet en dat deze onveilig zouden zijn. Verweerder meent dan ook dat verzoekende partij vanuit Kabul of Mazar-i Sharif wel degelijk over een veilige reisweg naar haar regio van herkomst, het district His-e Awal Behsud van de provincie Wardak beschikt."

Wat betreft het psychologisch attest dat verzoekende partij indient met haar aanvullende nota, wijst verwerende partij er op dat niet kan vastgesteld worden hoe vaak zij op consultatie is geweest. Voorts stelt zij dat het attest opgesteld is op basis van haar verklaringen en dat er geen geheugenstoornissen worden vastgesteld.

4.2. Betreffende verzoekende partij haar zeer algemene kritiek dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar Hazara-etnie, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"Wat betreft uw vrees dat Daesh en of Taliban mensen doodt enkel en alleen omdat ze Hazara en sjiit zijn, kan kort gezegd worden dat het niet volstaat om naar een algemene situatie te verwijzen die geen betrekking heeft op uw persoonlijke situatie om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat u een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond, hetgeen niet het geval is. Er moet dan ook besloten worden dat u geen gegronde redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden als Hazara. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiiten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de Taliban en ook Daesh ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

De Raad stelde in haar beschikking van 17 juli 2017 alsook in haar arrest van 19 oktober 2017 klaar en duidelijk dat "een louter algemene verwijzing, zoals verzoeker in casu, naar een risicoprofiel / risicogroep en naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de situatie in Afghanistan en de situatie van en het geweld tegen de Hazara-gemeenschap volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker met zijn algemene verwijzing en gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas in gebreke blijft". Dat uw nieuwe advocaat stelt in haar brief onder punt 5 dat "de documenten" handelen over de algemene situatie in uw provincie en de sterke aanwezigheid van de taliban en de risico's op vervolging voor de Afghaanse burgers, in bijzonderheid voor de Hazara etnie, stemt niet geheel overeen met de door u neergelegde informatie. In casu legde u slechts één document neer met wat hyperlinks op. De eerste link blijkt te verwijzen naar een filmpje van Artsen Zonder Grenzen over de situatie uit 2001 in Bamyan. Het CGVS is op de hoogte van de algemene situatie maar acht deze verwijzing niet bepaald dienstig nu dit geen actuele informatie blijkt te zijn noch refererend naar uw eigen provincie."

Verzoekende partij werpt hier, nu zij zich louter beperkt tot voormelde algemene kritiek geen ander licht op. De Raad beklemtoont dat het loutere feit Hazara te zijn, net als het verwijzen naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie van de Hazara's in Afghanistan, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem of haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier echter, gezien haar zeer algemene verwijzing naar haar etnie en gelet ook op de in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij volhardt, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.3. Wat het door verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte attest van een psycholoog van 29 maart 2019 betreft, waaruit blijkt dat deze enkele gesprekken had met verzoekende partij en waarin o.a. melding wordt gemaakt van concentratie- en slaapproblemen alsook veranderende en negatieve gedachten en gevoelens in hoofde van verzoekende partij, stelt de Raad vast dat, zoals ook verwerende partij ter zitting correct aanstipt, in dit attest opgesteld door een psychologe nergens gewag wordt gemaakt van eventuele geheugenproblemen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zij dermate getraumatiseerd is en/of te lijden zou hebben onder geheugen- en of andere problemen die haar ervan zouden weerhouden om op een geloofwaardige, coherente en consistente wijze volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het verslag van verzoekende partij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming blijkt daarenboven dat het gehoor er op een normale wijze is verlopen en dat verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

Met betrekking tot de stelling van verzoekende partij dat uit het psychologisch attest blijkt dat zij zwaar getraumatiseerd is en dat deze trauma's te maken hebben met wat zij heeft meegemaakt, merkt de Raad op dat het psychologisch attest allerminst van aard is de appreciatie van haar ongeloofwaardig bevonden relaas in een ander daglicht te stellen. In het attest wordt wat betreft de vermeende oorzaak van haar trauma's louter verwezen naar verzoekende partij haar eigen verklaringen. Op geen enkele wijze toont dit attest aan dat de psychische problemen waarmee verzoekende partij te kampen heeft het gevolg zijn van de gebeurtenissen die haar er volgens haar relaas toe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten, een relaas waarin zij volhardt, doch dat in het kader van haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekende partij kan derhalve geenszins worden bijgetreden in haar argumentatie en zienswijze. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan, zoals verzoekende partij overigens ter zitting ook zelf opmerkt en erkent, nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Ofschoon verzoekende partij haar bewering dat deze wel de psychologische pijn in verband met traumatische gebeurtenissen kan identificeren, kan een psycholoog hoe dan ook geenszins met volledige zekerheid de exacte feitelijke gebeurtenissen aan de basis van het eventuele trauma detecteren.

4.4. De kritiek van verzoekende partij waarbij zij zich beperkt tot de bewering dat de update die de verwerende partij betreffende de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst indient van het jaar 2014 dateert, mist feitelijke grondslag. De informatie waarop de verwerende partij steunt in de update dateert immers, uitgezonderd één rapport van december 2017, van 2018.

Verzoekende partij beperkt zich tot voormelde algemene, doch geheel foutieve kritiek. Ze gaat voorts niet in het minst *in concreto* in op en ontkracht of weerlegt derhalve op generlei wijze de recente informatie en analyse van het Commissariaat-generaal waarbij op goede grond wordt vastgesteld en geoordeeld dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat evenmin in op en laat geheel na concrete en valabele elementen bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij vanuit Kabul of Mazar-i Sharif wel degelijk over een veilige reisweg naar haar regio van herkomst, het district His-e Awal Behsud van de provincie Wardak, beschikt.

5. De Raad wijzigt derhalve zijn standpunt van de beschikking.

Verzoekende partij brengt derhalve geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS

